

vil sige, at vil man gaa den tredje Udvej og arbejde hen til, at vor Fiskerbefolkning benytter samme Metode som vore Nabolande, saa ere vi for Øjeblikket ude over Havnespørgsmaalet. Men saa vil jeg meget anbefale, at man overvejer Sagen ogsaa fra den Side, da det er velbekendt, at Fiskerne ikke ere i Stand til selv at anskaffe store søgaaende Fiskefartøjer. Jeg har jo selv haft den Ære at indgive et Andragende til den højtærede Minister om Tilskud til Anskaffelse af en saadan søgaaende Baad, og da det er velbekendt, at saadanne for Tiden ere til Fald for en ret billig Penges, idet man i England allerede nu ikke mere anser disse Fartøjer paa 80—100 Tons for tidsparende, men sælger dem for at gaa over til Dampdrift, kunde der være Spørgsmaal om, hvor vidt vi skulle springe Mellemledet over og forsøge straks at gaa over til Damptrawls, herom kan der være delte Meninger. Jeg har personlig været af den Mening at vi skulde springe Mellemstadiet over og straks gaa til Damptrawlere, en Mening, som jeg har betalt med ret dyre Bærepenge, og de Erfaringer, jeg har høstet paa dette Omraade, tale ganske vist ikke meget stærkt for, at Metoden passer for os eller vore Fiskere.

Efter den ærede Ordførers Udtalelser forleden og i Haab om, inden Finanslovsforlaget gaar fra dette Ting, at der vil komme til at foreligge Forslag om en Bevilling i en eller anden Form for at gøre Forsøg paa at ophjælpe Besterhavsfiskeriet, har jeg ment at burde fremsætte ogsaa mine Tanker om Spørgsmaalet. Jeg vil henstille til den højtærede Ministers velvillige Overvejelse, om der ikke maatte være Anledning til at tage de tre af mig nævnte Alternativer op til velvillig Undersøgelse, fordi det er min Overbevisning, at hvilken Vej man end vælger, vil der kunne udrettes noget til Gavn for vor brave og haardt betrængte Fiskerbefolkning. Det kan være, at den mellemste Vej, som tillige er den dyreste, nemlig at anlægge Havne for Fiskere med mindre søgaaende Fartøjer tiltaler vor Fiskerbefolkning mest; men vi vide jo alle, at den er frygtelig dyr, saa jeg tør ikke sige, at der særlig skulde lægges Vægt paa denne Udvej fremfor andre; men hvilken Vej man end vælger, vil jeg haabe, at man kommer til snart at lade Ord gaa over til Handling i den Retning, og at man kommer til i Virkeligheden at gøre noget fra Statens Side for at komme bort fra det ødelæggende Misbrug af Mennesseliv, der fra Arilds Tid til vore Dage har gjort sig gældende paa Vestkysten, og som har krævet i Aarhundredernes Løb saa uendelig mange brave, trofaste og opofrende Mænds Liv.

Jeg vil haabe, at vi i en nær Fremtid maatte komme til, i alt Fald at gøre et alvorligt Forsøg paa at afhjælpe de Mangler, der knytte sig til den Fiskemetode, der nu bruges, og som har været brugt omtrent uforandret fra Slægt til Slægt paa Jyllands Vestkyst, saa langt tilbage i Tiden som man kan efterspore. I de sidste 200 Aar er Metoden saa godt som ingen Forandring undergaaet, medens man i hvilken som helst anden Branche har gjort enorme Fremstrid i dette Tidsrum. Jeg tror derfor, at Tidspunktet nu turde være kommet til, at man gik fra Ord over til Handling. Ord have vi altid haft nok af her, naar Talen har været om Fiskerne. Det har altid været forholdsvis let at vinde Stemning i dette Ting for Vestkystfiskerne, og det vilde være underligt, om det var anderledes, thi noget mere heroisk i Retning af Offerberedvillighed for andre skulle vi vist have ondt ved finde noget Steds. Jeg skal blot minde om et enkelt lille Træk fra hin Ulykkesnat, minde om, at en Mand der i den høieste Grad af Livsfare er saa lykkelig at komme levende i Land, en af de enkelte Dybrønsfiskere, som den 22de om Morgenen kom frelst i Land, at han dog trods det, at det skete i drivvaad Tilstand uden Støvler og uden Ydertøj, øjeblikkelig var rede til, da han saa, at det kneb med at faa samlet Mandskab til at gaa ud med Redningsbaaden, lige saa vaad som han var, og uden at give sig Tid til at meddele sin Familie Underretning om, at han var frelst, straks var parat til at gaa i Redningsbaaden for at frelse sine Kammerater. Over for en saadan Optraeden forekommer det mig, at alle vi andre ikke have andet at gjøre end med Hatten i Haanden at bøje os i dyb Erbødighed for den jævne fattige Fisker, der jævn og rolig og uden Bram, er i Stand til at vise en saadan Heroisme. Derfor kan man godt faa Stemningen op for at yde Hjælp til Vestkystens Fiskere, men desværre er det hidtil ikke blevet til andet end Stemning.

Ministeren for offentlige Arbejder (Finger sklen): Der er tre Smaaspørgsmaal, som jeg skal tillade mig at give Svar paa. Det ene er rettet af to ærede Medlemmer fra Maribo Amt (Johannsen og Hammerich), der ønskede, at der skulde anskaffes flere Isvogne til Transporten, særlig af Smør, og særlig for at de kunde komme Lolland-Falster til gode. Der er anskaffet saadanne, men jeg tør ikke sige, at vi have nok af den Slags Materiel. Det, der er foreslaaet her paa Finanslovsforlaget, indbefatter intet i Retning af Isvogne. Det er et Materiel ganske for sig selv, som ikke